

Gerechtshof te 's-Gravenhage
zitting van 27 juni 2014, te 9:00 uur

inzake:

P.A.M. van der Drift	96/215187-13	22/000649-14
A.A. Hagen	96/214995-13	22/000668-14
	96/218709-13	22/000667-14
H.J. Konincks	96/215067-13	22/000648-14
	96/215060-13	22/000554-14
	96/008207-14	22/000555-14
B.L. Lafort	96/215174-13	22/000670-14
	96/215053-13	22/000550-14
	96/218728-13	22/000551-14
S. Mulder	96/214966-13	22/000669-14
	96/214978-13	22/000556-14
M.R. Westerbeek	96/218714-13	22/000666-14
	96/218491-13	22/000650-14
H.C. van der Helm	96/218718-13	22/000553-14
	96/215178-13	22/000552-14
	96/218703-13	22/000656-14
	96/215036-13	22/000655-14
	96/207076-13	22/000654-14
	96/218679-13	22/000653-14
	96/207094-13	22/000652-14
	96/218749-13	22/000647-14
A.M.M. Schuring	96/215012-13	22/000651-14

pleitnotities van:

G. Spong en J.T.E. Vis

Inleiding

1. De kwestie die vandaag ter beoordeling aan uw Hof voorligt draait om de klemmende vraag of uit het dossier kan voortvloeien dat het naakt recreëren heeft plaatsgevonden op *'een voor het openbaar verkeer bestemde plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is'*. De verdediging meent onverkort van niet. Zij verwijst voor een weergave van haar opvatting naar de inhoud van de appelschriftuur zoals die voor alle verdachten is ingediend, en verzoekt uw Hof uit oogpunt van efficiency de inhoud ervan als hier herhaald en ingelast te beschouwen. Graag verzoekt de verdediging uw Hof met deze gang van zaken expliciet in te stemmen en dit aan te tekenen in het proces-verbaal van het verhandelde ter terechtzitting.

De wet en de wetsgeschiedenis

2. Kort gezegd, meent de verdediging dat *in confesso* is dat de bedoelde strook al 30 jaar geschikt is voor naaktrecreatie, mede gelet op de bestemming die de gemeente in 1984 aan de strook heeft gegeven. Dat de gemeente op 26 maart 2013 deze expliciete bestemming van de strook heeft ingetrokken, doet aan de strafrechtelijk relevante geschiktheid van de plek *an sich* niet af. Geschiktheid, zo blijkt ook uit de uitvoerig aangehaalde wetsgeschiedenis, staat immers los van de expliciete bestemming die aan de locatie is gegeven. De wetgever was hierover kristalhelder:

'De redactie van de voorgestelde bepaling zondert in de eerste plaats van strafbaarheid uit die plaatsen, die de gemeenteraad voor ongeklede recreatie heeft bestemd. Voorts maakt de tekst van de bepaling duidelijk, dat die vorm van recreatie, mits beoefend op andere daartoe geschikte

*plaatsen, straffeloos blijft. Slechts indien de aard van de plaats of de omstandigheden zo zijn, dat in redelijkheid niet meer kan worden gesproken van geschiktheid, blijft het feit een zekere mate van strafwaardigheid behouden.*¹

3. Die passage is – zo luidden de woorden van de minister – geïntroduceerd om *‘juist mogelijk te maken dat de rechter bepaalde plaatsen die geschikt zijn voor ongeklede recreatie als zodanig waardeert, ook wanneer ze niet door de gemeente als zodanig zijn aangewezen*’.² Anders gezegd: volgens de wetgever is naaktrecreatie op twee locaties straffeloos, te weten: (a) op een door de gemeente aangewezen plaats en (b) op een andere daartoe geschikte plaats c.q. op een andere dan door de gemeente aangewezen geschikte plaats. Met deze wetshistorische achtergrond en met deze evidente bedoeling van de wetgever valt dus al korte metten met het bestreden vonnis van de kantonrechter te maken. Ook uit de jurisprudentie is duidelijk dat het gegeven dat een aanpalend deel *wel* als naaktrecreatiegebied is aangewezen, de geschiktheid van een andere plek niet wegneemt.³ Deze opvatting ligt geheel in lijn met voormelde bedoeling van de wetgever. Datzelfde zou, in de visie van de verdediging, moeten gelden voor een groenstrook die dertig jaar geschikt is geweest.

De situatie ter plekke: geschikt of ongeschikt?

4. De plek zoals die *in casu* aan de orde is betreft een meer dan 30 jaar ongewijzigde groenstrook in de Delftse Hout, geflankeerd door het

¹ Nota naar aanleiding van het Eindverslag, TK, 1983-1984, 15 836, nr. 9, p. 5

² Handelingen, TK 15 836, 25 oktober 1984, p. 927

³ Vlg. Gerechtshof Arnhem/Leeuwarden, locatie Arnhem, 10 september 2004, NJ 2004, 646

water en het Pad van Viruly. Dat Pad van Viruly is een openbaar ruiters-, wandel- en fietspad waarlangs de groenstrook kan worden bereikt. Achter dat pad van Viruly ligt een parkeerweide, waar auto's en fietsen voor de bezoekers kunnen staan om de groenstrook te bezoeken. De situatie is al sinds de jaren '80 ongewijzigd, in die zin dat de openbare (toegangs)paden die de groenstrook aanpalen er altijd zijn geweest – zonder toegangspad is er immers geen toegankelijkheid voor de recreant. Dat betekent dat de toegankelijkheid voor geklede recreanten ook ongewijzigd is, sinds het ontstaan van de groenstrook als naaktrecreatiegebied. Dertig jaar lang hebben aldus naaktrecreanten zowel als geklede recreanten vreedzaam aldaar genoten van de natuur. Een omstandigheid die een vergelijking met de *Deep Throat*-rechtspraak rechtvaardigt: van onverhoedse of ongewilde confrontatie met naaktrecreanten is geen sprake.

5. De wetsgeschiedenis en voormelde rechtspraak van het Hof Arnhem/Leeuwarden, locatie Arnhem dienen tot de conclusie te leiden dat het herroepen van de aanwijzing tot naaktrecreatiebestemming per besluit van 13 juni 2013 (zie proces-verbaal bevindingen 18 december 2013) aan de geschiktheid van de groenstrook niet afdoet.

De steen des aanstoets

6. Uit de gedingstukken en ook uit het proces-verbaal van bevindingen dd. 21 juni 2014 blijkt dat de steen des aanstoets niet zozeer gelegen is in de naaktrecreatie *an sich*, maar aan publiekelijk seksueel gedrag van een aantal andere personen. Een zekere mevrouw

Bakker verklaart aan de wijkagent van de wijk Vrijenban – *what's in a name* – het volgende:

“Maar we weten toch allemaal wat ze doen. Dan zitten ze zich daar voor te bereiden en tjoep dan verdwijnen ze in de bosjes. Ik hoef toch ook niet uit te leggen wat ze daar gaan doen of wel soms.”

Een andere mevrouw van middelbare leeftijd heeft op 8 juni 2013 gezien dat een man tweemaal aan zijn piemel trok en op 17 augustus 2011 was het helemaal raak, want toen hebben controleurs van de gemeente 3 mannen zien masturberen.

Aandikking aanstootgevend karakter: Sodom en Gomorra

7. Om het aanstootgevende karakter nog meer body te geven, en een beeld te schetsen alsof het daar één en al Sodom en Gomorra was, werd de verdediging kort voor deze zitting verblijd met een procesverbaal van bevindingen van verbalisant Retel d.d. 24 juni 2014.

Een groepje verbaasd kijkende buitenlandse personen, en een vrouw met twee kinderen van vijf jaar en twee andere personen die na het aanschouwen van al dat naakt met spoed rechtsomkeert maakten, alsook een slingerend geslachtsdeel van een naaktloper worden opgevoerd om het aanstootgevende karakter aan te tonen. Uit welke cultuur die buitenlandse personen afkomstig zijn is niet vermeld, maar als dat toevallig een cultuur is waarin met de burka en niqab naaktheid wordt onderdrukt, behoeft het geen betoog dat we ons in dit land niet de wet laten voorschrijven door

buitenlanders. Dat jonge kinderen staren naar een naaktrecreant moge zo zijn. Dat zegt meer over hun opvoeding, dan over de (impliciete) daaraan ten grondslag liggende opvatting dat naakt aanstootgevend zou zijn. Hetzelfde geldt voor het tweetal dat kennelijk niet gediend was van naaktrecreatie.

8. In een brief d.d. 28 maart 2013 schrijft de burgemeester van Delft verder aan de leden van de Gemeenteraad onder meer:

“In de evaluaties Integraal Toezicht en Handhaving is geadviseerd het naaktstrand te sluiten. De reden hiervoor is dat er op de locatie, ondanks maatregelen in de inrichting en toename handhaving, de afgelopen jaren een duidelijke toename van strafbare feiten, aangiften en overlast geconstateerd is op het gebied van schennisplegingen en dan met name van zogenaamde herenontmoetingen. Naar aanleiding hiervan zijn gesprekken gevoerd met de belanghebbenden van het naaktstrand over alternatieven om de naaktrecreatie aan de Delftse Hout in stand te houden en toch de overlast te beperken. De conclusie is dat sluiting van het naaktstrand de enige oplossing is om de overlast op het gebied van schennisplegingen tegen te gaan.”

Ook wordt in een brief d.d. 10 april 2013 van de burgemeester aan de gemeenteraad opgemerkt dat het naaktstrand steeds drukker bezocht wordt door mannen met andere bedoelingen dan naakt recreëren en dat met grote regelmaat “cruisende” en daadwerkelijk seksuele handelingen verrichtende mannen zijn gesignaleerd en aangehouden. De burgemeester beklagt zich in deze brief er verder

nog over dat het naaktstrand in de Delftse Hout ter fine van zogeheten “herenontmoetingen” in trek is, maar dat er geen kruid tegen dat cruisen en al die herenseks is gewassen: geen van de getroffen maatregelen zoals de bosjes ex art. 461 Sr tot verboden gebied verklaren, stekelplanten plaatsen, begroeiing verwijderen, een parkeerverbod en naaktrecreatie alleen toestaan van zonsopgang tot zons-
ondergang gedurende een beperkt aantal maanden (april-oktober) heeft, zo schrijft de burgervader, niet “het gewenste effect op het tegengaan van herenontmoetingen en andere schennisplegingen”.

In wezen blijkt dus herenontmoetingen en openbare schennis van de eerbaarheid, als bedoeld in art. 239 Sr, de ware reden te zijn waarom de gemeente liever van deze naaktrecreatieplaats af wil. Niet het ongekleed zich bevinden op een daartoe geschikte locatie, maar het bedrijven van seks en het plegen van het delict van art. 239 Sr (door anderen!) vormt dus de achtergrond *in casu* te vervolgen op basis van art. 430a Sr.

Strafvorderlijke impotentie

9. Dat betekent dat het kennelijke onvermogen om rechtshandhaving van art. 239 Sr te verzekeren en burgers die, zoals mevrouw Bakker, allemaal wel weten wat er in de betrokken bosjes gebeurt, te bevredigen in hun seksuele moraal de grondslag vormen art. 430a Sr van stal te halen. Naar het zich laat aanzien is ook voor art. 430a Sr gekozen, omdat – zo blijkt ook uit het nieuwe proces-verbaal van bevindingen – de in het geding zijnde bosschages in de loop der tijd weer erg waren gegroeid en er nauwelijks meer doorheen viel te kijken. Je zou haast zeggen dat aldus de natuur de burge-

meester een handje helpt, maar kennelijk meende het openbaar ministerie dat deze zeer beperkte c.q. nagenoeg onmogelijke waarneming door het publiek aan het vereiste van openbaarheid, als bedoeld in art. 239 Sr, afbreuk zou kunnen doen; een overigens onjuiste en achterhaalde rechtsopvatting.⁴ Ondanks de plaatselijke bekendheid van de aantrekkelijkheid van het gebied voor de aanstootgevende schennisplegingen, bleven ongewilde confrontaties echter niet uit.

10. Het gegeven van ongewenste confrontatie door anderen maakt de groenstrook niet ongeschikt voor naaktrecreatie. Ook cliënten ervaren het, zoals iedere andere burger, als storend wanneer zij het slachtoffer worden van – bijvoorbeeld – het misdrijf van art. 239 Sr. Zij dienen echter, op hun 30 jaar geschikte stuk groenstrook, niet het slachtoffer te worden van lieden die een plek om ‘*simple nudity*’ te ervaren gebruiken voor ‘*indecent exposure*’. Kortom: art. 430a Sr dient niet als geschut in stelling te worden gebracht om het kennelijke onvermogen art. 239 Sr adequaat te handhaven te camoufleren. De delictsomschrijving van art. 430a Sr mag dan ook niet voor een ander (rechtshandavings)doel worden gebruikt dan waartoe de wetgever heeft beoogd.

Recente inkleuring

11. Dat zulks hier evident aan de orde is, kan ook nog blijken uit de omstandigheid dat in het recente proces-verbaal van bevindingen

---

⁴ vlg. NLR aantek. 3 bij art. 239 Sr en HR 2 maart 193, NJ 1993, 675: een “niet openbare plaats” is een niet voor het publiek toegankelijke plaats. De waarnemingsmogelijkheid is irrelevant.

van zowel 18 als 21 juni 2014 gewag wordt gemaakt van een seksuele activiteit op 4 juni 2014 in een Connexxion-bus, waarin zich een vrouw bevond gekleed in latex lieslaarzen met hoge hakken, zonder ondergoed en voorzien van een dildo, handboeien en wcpapier. Ook vond de verbalisant het kennelijk rechtens relevant te vermelden dat op 17 augustus 2011 melding was gemaakt van ongeveer 5 heren die op de fiets aangereden kwamen en maar liefst *direct* de bosschages inreden, terwijl daarnaast de rond de bosschages rondlopende mannen de indruk wekten dat ze zich aanboden of wachtten op andere mensen die hen mee zou nemen.

Financiële ontmaskering

12. Een andere dikke aanwijzing dat art. 430a Sr voor een ander rechtshandhavingsdoel wordt gebruikt dan waarvoor de wetgever deze bepaling in het leven heeft geroepen, is de mededeling van de burgemeester in zijn brief van 22 mei 2013 aan de gemeenteraad over het onderwerp 'Sluiting naaktstrand Delftse Hout', dat aan de wens van een aantal commissieleden om in te zetten op meer handhaving in plaats van sluiting, niet kan worden tegemoetgekomen. Dit omdat de extra inzet van controleurs openbare ruimte voor twee uren per dag surveillance gedurende de maanden april tot en met september neerkomt op € 6.000,- per maand, oftewel € 30.000,- voor die gehele periode, terwijl uit de bestaande (financiële) capaciteit niet kan worden geput. De sluiting en de strafrechtelijke vervolging hebben dus een ordinaire financiële reden. Een financiële noodzaak om op basis van art. 430a Sr te vervolgen, terwijl men eigenlijk de schennisplegers wil pakken, levert een onzuiver oogmerk op. Aan het einde van dit pleidooi zal

uiteengezet worden tot welke strafvorderlijke sanctie dit dient te leiden.

Strafrechtelijk rekenwerk

13. Bij de beoordeling van de zaak klemt ook dat de opvatting, zoals door de kantonrechter gehandhaafd, getuigt van een zuinige mentaliteit die rechtsonzekerheid in de hand werkt. Volgens deze kantonrechter is er een scharnierpunt met betrekking tot de geschiktheid naar aanleiding van de overige aanwezigen op het strand. Als er in de directe omgeving meer dan 150 personen gekleed recreëren, verliest de in beginsel voor naaktrecreatie geschikte plaats volgens de kantonrechter de geschiktheid. Deze - volslagen arbitraire - toets dient door uw hof te worden vernietigd en dient naar de juridische vergetelheid te worden verwezen reeds omdat hiermee gespeculeerd wordt op veronderstelde zedelijkheidsopvattingen van de groep kennelijk niet in Adams- of Evakostuum gehulde mensen, die in het proces-verbaal bevindingen consequent worden aangeduid als "overige gasten". In antwoord op vragen van de VVD-fractie d.d. 15 mei 2013 hoe erachter te komen valt of de meerderheid van die overige gasten – al aangenomen dat dit criterium ertoe doet – geen bezwaar tegen de naaktrecreatie heeft wordt in een bijlage bij voormelde brief over de reikwijdte van art. 430a Sr en het bewijs daarvan opgemerkt:

“Een van de voorwaarden die het artikel stelt is dat de naaktrecreanten in de meerderheid moeten zijn. Dat is een situatie die een handhaver zelf goed kan inschatten en onderbouwen in zijn/haar proces-verbaal. De handhaver hoeft

niet aanvullend bijvoorbeeld een enquête onder geklede recreanten te houden.

Iets ingewikkelder is het in de situatie dat de naaktrecreanten in de meerderheid zijn, want dan moet duidelijk worden dat de meerderheid van de aanwezige geklede recreanten geen bezwaar heeft. Het is aannemelijk dat deze situatie slechts sporadisch zal voorkomen (zie ook het antwoord op de 1^e vraag) en als deze voorkomt dan is het aan de handhaver om een goed onderbouwd proces-verbaal op te stellen.”

Deze juridische zienswijze geeft gelet op de wetsgeschiedenis, zoals in de appelschriftuur is weergegeven, blijk van een onjuiste rechtsopvatting. In wezen komt deze onjuiste zienswijze van de burgemeester erop neer dat het *inschattingsvermogen* van de handhaver wet is. Deze bewijsrechtelijke nouveauté kan uiteraard reeds op grond van het bepaalde in art. 344 eerste lid onder 2 Sv niet als juist worden aanvaard, nu de wetgever juist een dam heeft willen opwerpen tegen dit soort natte vinger werk van een verbalisant en bijgevolg eist dat in een proces-verbaal sprake moet zijn van een mededeling van feiten of omstandigheden door de verbalisant zelf waargenomen of ondervonden. En uit de vrij overvloedige rechtspraak op dit tere bewijsrechtelijke punt blijkt dat een ambtsedig proces-verbaal voor zover meningen of gissingen van de verbalisant inhoudende niet tot het bewijs mag meewerken. Evenmin de daarin gerelateerde opgaven aan verbalisant, indien die opgaven – zonder op enig deskundig oordeel te steunen – meningen of gissingen behelzen. (vgl. HR 30 mei 1971 NJ 1972, 381,

vaste rechtspraak; zie nog HR NJ 1975, 179 en HR NJ 1975, 289 en HR 12 mei 1992 NJ 1992, 658).

14. Wat de rechtsonzekerheid betreft die uit deze toets voortvloeit, zij opgemerkt dat de geschiktheid dus van dag tot dag kan veranderen. Op een druilerige dag, waarop alleen verstokte natuuristen daar in hun nakie wensen te recreëren en er minder dan 150 mensen rondlopen, is de plek plotsklaps wél geschikt voor naaktrecreatie, terwijl dat op een zonovergoten dag, waarop een ieder met rollator en al erop uittrekt, weer anders zou zijn. Zie voor wat betreft de rollator, het proces-verbaal bevindingen van 18 juni 2014.

15. Tot welke ongerijmde en ook bizarre strafrechtspleging dit 'getalsmatig redelijkheidscriterium' in casu kan leiden, wordt geïllustreerd door het reeds genoemde proces-verbaal van bevindingen van 18 en 21 juni 2014. Immers op Pinksterdag 9 juni 2014 telde een gemotoriseerde surveillant om 9:30 uur *drie* naaktrecreanten en ongeveer *15* overige (mannelijke) gasten. Maar naar mate de zonnige Pinksterdag vorderde, *steeg* het aantal overige gasten van 300 om 12:00 uur tot 350 om 13:30 en 14:30 uur, terwijl het aantal naaktrecreanten nu juist daalde naar *twee*, respectievelijk *één*. Dus, overeenkomstig de rechtsopvatting van de kantonrechter, zou met dat getalsmatig criterium de plaats in kwestie van 9:30 uur tot, ongeveer, 12:00 *wel* als naaktrecreatieplaats geschikt zijn, maar daarna vanaf het middaguur niet meer.

Voeg daarbij nog dat het inschattingsvermogen van de verbalisant niet volstaat, de eindeloze discussies over de vraag wie, waar en hoe

het aantal personen moet worden geteld en of een telfout van naakte mensen een rechtsdwaling oplevert voor naakte meneer/mevrouw A die te goeder trouw op het telvermogen van naakte meneer/ mevrouw B heeft vertrouwd, en uw Hof begrijpt alras dat onder deze omstandigheden een eerlijke en betrouwbare rechtshandhaving van art. 430a Sr een complete illusie is.

Associatie met Deep Throat

16. De oplossing van de kantonrechter doet bovendien sterk denken aan de '50 stoelen'-regel van toenmalig minister van justitie Van Agt bij de vertoning van pornografie in de jaren '70 van de vorige eeuw. Vertonen van pornografie was, ex. art. 240 Sr, strafbaar als aanstotelijk voor de eerbaarheid. De minister van justitie kondigde aan – met enige parallel aan het duo van Veiligheid en Justitie van tegenwoordig – de pornografie 'hard aan te gaan pakken'.⁵ Er werd in het kader van deze harde aanpak een Aanwijzing op poten gezet die vervolging voor het vertonen van pornografische films in bioscoopzalen met daarin 50 of meer stoelen mogelijk maakte. In kleinere zalen wist de bezoeker immers wat voor cinematografisch hoogstandje hij kon verwachten, in een grote zaal vond Van Agt dat de bezoeker onverhoeds met pornografie kon worden geconfronteerd.

17. In het befaamde 'Deep Throat'-arrest, over de klassieker met Linda Lovelace, maakte de Hoge Raad in scherpe pennenstreken zeer fijn gehakt van deze arbitraire zuinige mentaliteit van Van Agt,

---

⁵ Van Agt wil porno hard aanpakken, Reformatorisch Dagblad, 3 maart 1977, online beschikbaar.

waarmee hij de vrijspraak van het Amsterdamse Hof van de “Firma Flora Theater” had pogen te voorkomen.⁶ Van wie een film als ‘Deep Throat’ bezocht kan worden gezegd dat die, juist gelet op het bijzondere karakter van de film, het aanschouwen van de film voor ogen heeft en daarom aan de inhoud van die film geen aanstoot zal nemen. Het is daarbij volgens de Hoge Raad volstrekt irrelevant hoeveel stoelen de betrokken bioscoopzaal biedt. De moraal van dit verhaal is dat getalsmatige criteria – over geschiktheid gesproken – volstrekt *ongeschikt* zijn de zedelijkheidswetgeving te beteugelen en aan banden te leggen en van de strafrechter een rekenkundige zedenmeester te maken.

---

⁶ HR 28 november 1978, NJ 1979, 93

Rechtsvergelijking

18. Zoals hiervoor opgemerkt, is er een verschil tussen ‘simple nudity’ en naaktheid met seksueel oogmerk. Dat verschil is, in elk geval in de Amerikaanse rechtspraak, juridisch aanvaard:

‘The short answer is, nudity is illegal, when it amounts to something called “indecent exposure”.’

Zo werd geoordeeld in de Californische zaak *In re Smith*, uit 1972. Het betrof een naaktrecreant die op een rustig, regulier strand in slaap viel. De politie vond de naakte man en arresteerde hem.

*‘Smith was convicted of indecent exposure, and had to pay a fine (\$100); he was also given a three-year suspended sentence. This was not particularly severe; and he might have swallowed it. But he learned that he would also have to register as a sex offender; and that would be no small matter. So he appealed, arguing that his nudity was not “lewd”. The California appeals court agreed. Mere nudity was not a violation of the statute. Sleeping naked on the beach, without sexual overtones, was not “lewd”. The conviction was reversed.’*⁷

19. Dit onderscheid zoals dat uit de Amerikaanse rechtspraak en uit rechtswetenschappelijke literatuur blijkt,⁸ sluit in wezen aan bij de grief – zoals ook in de appelschriftuur opgenomen – dat het door de gemeente intrekken van de ‘naaktbestemming’ in wezen een discriminatoir argument is om zedenmisdrijven tegen te gaan. De motivering om in te trekken blijkt zoals hiervoor opgemerkt

---

⁷ Friedman & Grossman, *A Private Underworld*, Buffalo Law Review, vol. 61, 2013, p. 183

⁸ Friedman & Grossman, *A Private Underworld*, Buffalo Law Review, vol. 61, 2013, die een zeer uitvoerig overzicht geven over de Amerikaanse naturistenwetten en rechtspraak.

immers vooral te zijn gelegen in het feit dat het gebied rond de Delftse Hout 'steeds frequenter werd bezocht door mannen met andere bedoelingen dan naakt recreëren': er worden homoseksuele contacten in de openbaarheid aangezocht en bedreven. Het College van Burgemeester en Wethouders merkt ook in de aanbiedingsbrief aan de gemeenteraad (van het intrekingsbesluit van 26 maart 2013) dan ook op dat het naakt recreëren op de betrokken groenstrook *an sich* niet het probleem is.

De bestuursrechter

20. Op de valreep kreeg de verdediging de beschikking over de *eye-opening* beslissing van de Voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, sector bestuursrecht van 5 juli 2013 (ook in het dossier opgenomen als *bijlage* nummer 5 bij het proces-verbaal van verbalisant P.A.E. van Leeuwen, 2 januari 2014). De Vereniging Naturisten Federatie Nederland kwam in bezwaar tegen het besluit van het College van Burgemeester en Wethouders van 26 maart 2013. Tegen dit besluit verzocht de NFN een voorlopige voorziening.

De voorzieningenrechter oordeelde dat het 'aanwijzingsbesluit' uit 1984 van rechtswege was komen te vervallen bij de inwerkingtreding van art. 430a Sr, welk artikel in werking trad op 21 mei 1986 (Stb. 1985, 385). Er was dus al die jaren geen expliciete aanwijzing door de gemeente. De aanwijzing kon dus ook niet bij besluit van 26 maart 2013 worden ingetrokken. Maar: in al die jaren is *wel* naakt gerecreëerd. En de gemeente, alsook politie en justitie, hebben dat al die jaren toegestaan. De

groenstrook heeft dus al sinds de inwerkingtreding van art. 430a Sr als 'niet ongeschikt' te gelden!

21. In de optiek van de verdediging vormt dit extra aanleiding om aan te nemen dat de groenstrook al die jaren geschikt is geweest en dat deze geschiktheid niet met een grondslagloos besluit van 26 maart 2013 kan worden weggenomen, nog daargelaten dat een gemeentelijke wetgever – zoals hiervoor betoogd – de landelijke strafwetgever niet mag bruskeren en frustreren door op eigen houtje één van de twee rechtvaardigingsgronden in de wet te ecarteren en om zeep te helpen.

Homoverdrijving

22. Een dergelijke zedelijkheidsoperatie is evenmin aanvaardbaar na kennisneming van het proces-verbaal van 18 juni 2014 en het daarin weergegeven verslag van een journalist van het televisieprogramma "Metropolis", waarin bevestigd wordt dat mensen uit de buurt er ook moeite mee schijnen te hebben dat het naaktstrand een homo-ontmoetingsplaats schijnt te zijn. Een geïnterviewde wandelaarster in zwarte jas merkte op: 'Ja, er waren gewoon homo's, niet dat alle naakte mensen homo zijn, maar het was wel een homo- ontmoetingsplaats'. Even tevoren had 'de zwarte jas' nog haar hart gelucht met de opmerking dat daar in de struiken veel dingen gebeuren 'wat niet door de beugel kan, hoor'. Of de strafrechter met behulp van art. 430a Sr de bij deze en gene bestaande aversie tegen een homo ontmoetingsplaats te lijf moet gaan lijkt, zoals betoogd, geen goede zaak. In onze rechtsstaat doen wij dat met rechtshandhaving van art. 239 Sr en met niets anders,

ook niet met een opgerekte en wetshistorisch ondeugdelijke rechtsopvatting over art. 430a Sr, waardoor fatsoenlijke en goedwillende naaktrecreanten de dupe worden.

Slot

23. De verdediging heeft de voorgaande grieven alsook de grieven die in de appelschriftuur waren vermeld, voornamelijk naar voren gebracht als een bewijsverweer: gelet op de inhoud en strekking van de grieven, is de kantonrechter ten onrechte tot bewezenverklaring van het bestanddeel *'een voor het openbaar verkeer bestemde plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is'* overgegaan. Uiteraard is de verdediging deze mening nog immer toegedaan, reden waarom vrijspraak voor de tenlastegelegde feiten dient te volgen.

24. Vanwege het hiervoor genoemde financiële oogmerk om op basis van 430a Sr te vervolgen en gelet op de recente ontwikkelingen, meer in het bijzonder het aan de stukken toevoegen van de processen-verbaal van reps. 18, 21 en 24 juni 2014, voert de verdediging tevens een ontvankelijkheidsverweer, wegens strijd met de beginselen van een behoorlijke procesorde. Nog meer dan voorheen is inmiddels gebleken dat de reden voor vervolging niet zozeer gelegen is in bescherming van het rechtsgoed dat art. 430a Sr, mede gelet op de uitvoerig besproken wetsgeschiedenis, tracht te beschermen, maar in het optreden tegen het zich vaker voordoen van schendingen van art. 239 Sr in de omgeving waar de naaktrecreanten *in casu* recreëerden – en zich aldus *niet* bezondigden aan het misdrijf van art. 239 Sr. De verdediging meent dat de vervol-

ging op basis van deze achtergrond – die in de processen-verbaal van resp. 18 en 21 juni 2014 temeer wordt bevestigd – in strijd is met het beginsel van zuiverheid van oogmerk. De bevoegdheid om cliënten te vervolgen is immers, zoals betoogd, aangewend met een ander doel dan waarvoor deze bevoegdheid is gegeven.⁹ Het beschermd belang van art. 430a Sr is immers, blijkens de plaatsing in Boek III, titel II ('Overtredingen betreffende de openbare orde') de *openbare orde* die, slechts in bepaalde gevallen, door het begaan van de overtreding in gevaar komt (namelijk, door de onrust en aanstoot die zou kunnen ontstaan door naaktrecreatie op een daartoe ongeschikte plek), terwijl het rechtsgoed dat het misdrijf van art. 239 Sr beoogt te beschermen de algemene eerbaarheid betreft, die door overtreding van art. 239 Sr kan worden geschonden wegens een onverhoedse en ongewilde kwetsing van het schaamtegevoel.¹⁰ Daarom komt art. 239 Sr voor in Boek II, titel XIV ('Misdrijven tegen de zeden'). Anders gezegd: bestrijding van misdrijven tegen de zeden vindt *in casu* plaats door een (vermeende) overtreding van de openbare orde als dekmantel voor die bestrijding te gebruiken. Zo wil het openbaar ministerie via een dubbeltje op de eerste rang zitten en wil zij de gemeente een financiële extra last van € 30.000,- besparen. Het is goedkoop, onzuiver strafrecht!

---

⁹ E.e.a. vlg. Corstens/Borgers, Het Nederlands strafprocesrecht, zevende druk, III.3, onder 'Zuiverheid van oogmerk'

¹⁰ vlg. o.m. NJ 1971, 374 en NJ 1976, 120

Niet ontvankelijkheid

25. De verdediging is van mening dat een redelijk handelend openbaar ministerie om deze reden niet tot vervolging c.q. het voortzetten daarvan mocht overgaan. De geschetste achtergrond leidt ertoe dat het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging is geschonden: geen redelijk handelend officier van justitie heeft *in casu* kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang als bedoeld in art. 430a Sr gediend kan zijn.¹¹ De beboeting en vervolging is ingezet met oog op handhaving van een ander door strafrechtelijke handhaving beschermd belang dan het belang waarvoor de bevoegdheid op grond van 430a Sr is gegeven.
26. In zo een geval kan van een redelijke en billijke vervolging voor het overtreden van art. 430a Sr niet worden gesproken. Het voorgaande leidt tot niet-ontvankelijkheid.
27. De slotconclusie luidt dan ook dat *primair* openbaar ministerie niet ontvankelijk moet worden verklaard in zijn vervolging en *subsidiair* vrijspraak moet volgen. Meer subsidiair dient in het kader van de strafmaat volstaan te worden met art. 9a Sr aangezien duidelijk is dat cliënten met dit proces een proefproces beoogden teneinde een maatschappelijk controversiële kwestie, waarin het openbaar ministerie een bepaalde zedelijkheidsopvatting via een bekritiseerde invalshoek aan de man wil brengen, door de strafrechter te doen toetsen.

---

¹¹ Vgl. o.m. NJ 2013, 109 m.nt. Schalken, r.o. 2.4